

Брайън Кийн

ГРАДСКА ГОТИКА

София, 2013

Преводът е направен по изданието:

BRIAN KEENE

URBAN GOTHIC

DEADITE PRESS

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на „Изток-Запад“.

Copyright © 2009, 2011 by Brian Keene

© Елена Павлова, превод, 2013

© Издателство „Изток-Запад“, 2013

ISBN 978-619-152-310-8

БРАЙЪН КИЙН

ГРАДСКА
ГОТИКА

Превод от английски

Елена Павлова

Бележка на автора

Действието в романа се развива във Филадельфия, но съм си позволил известна географска свобода по отношение на града. Ако живеете там, не се опитвайте да разпознаете именно ъгъла на вашата улица или квартал. Няма да ви хареса онова, което се спотайва под нивото на тротоарите.

На Едуард Лий,
с когото веднъж вдихме буби¹...

¹ Игра на думи, която реално няма добър аналог на български: *To get crabs* (англ.) означава както „да хапнеш раци“, така и „да пипнеш срамни въшки“. Употребата на двусмисления израз е редовна закачка на известни с хубавата си морска кухня градове (като Филадельфия). Най-близкият аналог са бубите (копринени и срамни съответно), но отглеждането на копринени буби далеч не е толкова разпространено занимание. Всички бележки под линия са на преводача. – Б.изд.

Благодарности

За това ново издание на „Градска готика“ благодаря на всички в „Дедайт Прес“; Алън Кларк, Кели Оуен; Марк „Дезъм“ Силва и Тод Кларк (които направиха предварителен прочит на оригинала); Джеймс Е. Муър; Пол Синурия; Майк Ломбардо (за тениската на „Филиспорт“); Мари Санджовани; синовете ми; и на моите верни читатели.

— Случват се гадости – изсумтя откъм задната седалка Ксавиър.

Покрай тях бавно премина кола с толкова ниско приведено до земята шаси, че практически се влачеше по асфалта. Прозорците ѝ бяха затъмнени и шофьорът вътре не се виждаше, но стереото на возилото бе надънено достатъчно, че да им задрънчат зъбите.

Брет вложи разочарованието си във въздишка:

– Сега не му е времето, Ксавиър.

„Но той е прав – помисли си Кери, надничайки навън през прозореца откъм пътника. – Ксавиър е прав. За някои неща няма нито повод, нито причина. Понякога събитията просто се завихрят извън чийто и да е контрол. Понякога, без значение колко сме внимателни и колко се стараем да се придържаме към сценария или рутината, денят ни излиза от релси и няма как да го върнем върху тях преди падането на нощта – нито с думи, нито с действие. Случват се гадости. И когато се случат, всичко се прецаква. Като сега.“

Въпреки това, макар че в момента се намираха в наистина яко прецакана ситуация, това не бе прост клиничен случай на „гадости“ – или поне не напълно. Вярно, част от неприятностите им можеше да бъдат приписани на съдбата, но остатъкът си бе изцяло по вина на Тайлър.

Кери се чудеше как е възможно едновременно да обича и да мрази собствения си приятел – понеже точно така го чувстваше в момента.

Бяха дошли от предградията в Източен Питърсбърг, за да присъстват на „Чудовища на хип-хопа“. Шоуто се провеждаше из разпръснатите постройки на „Електрик Факчъри Клъб“ в центъра на Филадельфия. Макар да не се намираше в най-добрата част на града, то определено си струваше. За националното благотворително турне хедлайнерите „Проспър Джонсън енд дъ Гангста Дисциплиъс“ бяха

събрали на едно място някои от най-големите имена в хардкор суровия хип-хоп – Лил Уайт, Фрейзиър Бой, Ти-Пейн, Лил Уейн, Тех Ен9н, Дъ Руутс, Мистър Хайд, Проджект: Дедман, Бизар, Дайлетид Пипълз и местните филаделфийски „Джеди Майнд Трикс“. Момичетата предпочитаха хип-*поп* наместо хип-хоп, но се бяха помъкнали с групата, понеже за всички тях концертът бе добра причина да се помотаят заедно и да се махнат за една нощ от Източен Питърсбърг. В крайна сметка отиваха във Филадельфия, а това определено биеше по точки поредната вечер, прекарана във висене около пицерия „Гаргано“.

Кери и Тайлър.

Стефани и Брет.

Ксавиър и Хедър.

Бяха приятели още от основното училище – много преди всъщност да започнат да ходят заедно и да се разделят на двойки. Но сега положението се променяше. Училището свършваше. Над главите им надвисваше колежът. Зрелостта. Истинският свят. Макар че никой от групата не изразяваше на глас всичко това, до един знаеха, че е много вероятно шоуто да е последният път, когато се размотават нанякъде заедно. След няколко месеца щяха да тръгнат по свои собствени пътища, така че бяха твърдо решени да си изкарат добре – един последен път, преди да им се набърка животът.

Когато концертът свърши, и шестимата се изнесоха на паркинга заедно с насъбралата се тълпа зрители. Натъпкаха се в стария микробус, който Тайлър бе наследил от брат си Дъстин, след като той запраши за Афганистан. Дъстин винаги поддържаше колата в такова състояние, все едно свежарка слиза от фабричния конвейер. Двигателят бе настроен да мърка, когато въртеше на празен ход и да реве, когато Дъстин помпеше газта. Когато за първи път взе буса, Тайлър полагаше усилия да го поддържа в идеална форма. Но с времето му бе отпуснал края, както ставаше с всичко друго в живота му. Когато Кери го питаше, извинението на Тайлър беше, че просто няма сръчните ръце, с които се отличаваеше брат му. И никога не е бил оправен с механиката. Талантите на Тайлър се простираха в друга област – да докопа пакет с трева или шест билета на третия ред за този концерт например. Той обичаше да нарича тези неща „придобивки“. Беше най-близкото нещо до квартален хитрец, дето имаха в Източен Питърсбърг, и си го знаеше.

Бяха напуснали паркинга със свалени прозорци. Смееха се и си крещяха един на друг, полуоглушали след концерта и натъпкани с адреналин заради късния час. Цареше лято и те бяха млади. Щастливи. Безсмъртни. А всичките онези лоши неща навън в големия свят?

Е, тези лоши неща се очакваше да се случват на другите хора. Поне докато не се случиха на тях.

Започна се пет минути след като напуснаха паркинга – с това, че Тайлър реши да посети свой приятел от другата страна на реката, в Камдън. Никой с капка акъл в главата не би отишъл след залез слънце в Камдън, Ню Джързи, но Тайлър се кълнеше, че знае накъде е тръгнал. Беше им обещал, че този приятел имал страхотна тревница.

Тайлър навигираше микробуса през главозамайващ лабиринт от градски улици, настоявайки, че знае накъде да кара. Подминаваха каре подир каре налепенни една в друга къщи, мяркайки само тук-там по някой магазин – за матраци, „Ландромат“, пицария и платец на гаранции. Разни мъже се мотаеха по улицата пред една от дългите редици къщи и ги зяпаха, докато подминаваха. Настоятелните им погледи притесниха Кери. На всичкото отгоре Тайлър започна да се нервирва, когато пътят, който следваше, влезе в ремонт и се оказа затворен. Улицата бе блокирана от оранжево-бели варели от масло, увенчани с мигащи жълти светлини.

– Какво, на майната му, е туй пък? – намръщен, Тайлър посочи към големия, омачкан знак „ПЪТЯТ Е ЗАТВОРЕН“.

– Блокиран е – каза му Брет.

– Знам, че е блокиран, лайноглавецо. Благодаря за помощта!

– Трябва ти джипиес – заяви Стефани. – Моите родители ми купиха за рождения ден миналата година. *Никога* не се губя.

Тайлър се намръщи още повече:

– Твоите родители ти купуват всичко, принцесо.

Стефани сви рамене:

– Е, ако имаше джипиес, нямаше да седим сега тук, нали така?

– Изненадва ме, че знаеш как да програмираш шибаната джаджа.

– Хей! – обади се Брет в защита на приятелката си. Гласът му потрепваше от нерви. – Я по-кратко, Тайлър!

– Я си затваряй плювалника, Брет!

– Няма защо да се обиждаме. Стига толкова, че иначе ще... – гласът на Брет заглъхна. Той се размърда с неудобство.

– Ще какво? – подразни го Тайлър. – Ще ме биеш на шах? Я си сядай на мястото и затваряй човката, женчо!

Доловила нарастващата му нервност, Кери се опита да успокои приятеля си:

– Тайлър, защо просто не обърнем и не се прибираме вкъщи? Не сме толкова на зор за трева!

Красивото лице на Тайлър се сбръчка за момент и тя проследи стъпка по стъпка как приятелят ѝ се опитва да дръпне юздите на гнева си. Насаме, само между тях си двамата, Тайлър беше страхотен сладур, но определено си имаше и проблеми с избухливостта. Когато му изтървеше края, обикновено ситуацията се вкисваше. Никога не бе посягал да я удря или нещо подобно. Но говореше разни неща – думи, по-болезнени от каквото и да е юмручен удар.

Той поклати глава:

– Всичко е наред. Мога да заобиколя. Просто трябва да се върнем едно каре назад и да намеря удобен път!

В крайна сметка обаче заобикалянето ги отведе на противоположната страна на моста „Бен Франклин“. Спокойната фасада на Тайлър се пропука, когато се оказа, че карат по усуканите улички на Лоуър Карлайъл Труей и кривуличат през един от най-лошите квартали на Филадельфия. Улиците гъмжаха от проститутки, които изглеждаха оживени. Когато минаваха край нея, някаква жена с хлътнали очи и червена като пожарникарска кола коса им показа среден пръст. На ъгъла на устата ѝ цъфтеше огромен херпес. Брет ѝ махна. Стеф го ръгна с лакет в ребрата.

Улицата беше неравна и напукана. Колата подскочи над зейнала канална шахта и се олюляваше и дрънчеше толкова злоево, че Дъстин като нищо би гръмнал братчето си с бойна карабина. Нещо задра по пода на возилото. Брет изпъшка от задната седалка, а останалите се свиха, щом стърженето се проточи на доста прилично разстояние.

– Да го еба! – измърмори Тайлър под нос.

– Ще ти се! – отвърна Кери.

Той се усмихна, но в изражението му липсваше веселие. Продължиха нататък по улицата по-бавно и от лениво пълзящ охлюв. Видът на квартала около тях се влошаваше все повече.

Подминаха групичка мърляви на вид барове, чиито клиенти се мотаеха пред входовете, окъпани в ярък неон. След това баровете отстъпиха на заложни къщи и магазини за алкохол, обградени от скапани, миниатюрни къщички.

– Иисусе! – изпъшка Брет. – Само виж тези къщи! Как е възможно в тях да живеят хора?

Бяха спрели на червен светофар. Тътнещият бас от колата до тях разтърсваше прозорците им. Голяма група чернокожи младежи стоеше на ъгла и надзърташе към тях. Когато един от тийнейджърите пристъпи към микробуса и направи неприличен жест, Тайлър настъпи газта и се юрна на червено. Зад гърба им изрева клаксон.

– Заклучете вратите! – подкани ги Хедър с ококорени очи.

Тайлър пренебрегна искането ѝ, но всички останали вдигнаха прозорците си. След малко той нацупено стори същото.

– Къде, на майната си, е заводят?

От дъното на буса Ксавиър се обади:

– Пич, ей там има знак за Шосе 30! Това няма ли да ни върне в Литиц?

– Нямам намерение да се връщам в Литиц. Искам да ида в Камдън.

– Майната му на Камдън! – изкрещя Ксавиър. – Да си надничал навън? Накрая просто ще ни осветкат!

Тайлър се вираше право напред.

– Хора, прекалено се шашкате! Да му се не види, тъкмо излизаме от рап концерт. И сега всички се шашкате да караме през града? Сбирщина бели копеленца, това сте вие!

– В случай че не си забелязал – обади се Брет, – и ти също си бял, Тайлър!

– Не съм „бял“. Италианец съм.

Ксавиър въздъхна.

– Всички просто се успокойте! – продължи Тайлър. – Ще се оправим. Докато не се ебавате с никого, и те няма да се ебават с вас!

Той се стараше да говори спокойно, но беше стиснал зъби. Кери знаеше от опит, че гневът отново бе започнал да се трупа в гърдите му.

Последните останки от маската му паднаха, когато светна лампичката на двигателя и изпод капака започна да бълва пара, която обви предното стъкло.

– Мамка му!